

Історія Валентини Євсєєнко, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Сила добра та єдності»

Серця волонтерів б'ються в унісон із серцем України. Попри різні обставини, вік та фінансову спроможність, вони об'єдналися, щоб стати незламною стіною підтримки для наших захисників і всіх, хто постраждав. Їхня відданість і самопожертва – це справжній подвиг, який надихає мільйони. На території Новоградівської громади також чимало людей, які займаються волонтерською діяльністю. Одна з них жителька села Маринівка Валентина Євсєєнко.

Ця поважна пані народилася у багатодітній родині. Окрім неї ще було шестеро дітей. Сім дітей, сім доль, об'єднаних спільною мрією, так створився колектив "Маринівські дівчата" – це історія про силу сестринства,

про талант, який пробився крізь усі перешкоди, та вже 46 років дарує всім неповторний спів.

Згодом сільські дівчата доєдналися до сімейного хору та стали його частиною, додавши особливого звучання та колориту. Їхні пісні, сповнені щирості та глибини, стали візитівкою колективу. Завдяки своїм виступам, хор популяризував українську пісню.

Перемога на всесвітньому фестивалі у Коломиї стала визнанням їхнього таланту на міжнародному рівні, на ньому колектив посів призове місце. Планували поїхати до Польщі та Канади зі своїми піснями, але на жаль, повномасштабна війна перервала їхній творчий шлях.

Пані Валентина ще у 2015 році почала волонтерити – готувала їжу військовим. Спочатку сама готувала та співала, потім усім колективом "Маринівські дівчата", бо у повсякденному житті, пані Валентина працює завідувачкою Маринівським сільським клубом – філією Новоградівського базового клубного закладу.

Піріжки, що пахнуть домом та українські пісні у виконанні "дівчат" полонили серця наших захисників. Потім були концерти на передових позиціях та в госпіталях для військових. Слава про волонтерську діяльність "Маринівських дівчат" шириться всією країною.

Пані Валентина, ніжна і тендітна на вигляд, виявилася жінкою зі сталевими нервами та безмежною добротою. Навіть у найскладніші хвилини війни, коли земля під ногами горіла, вона не вагаючись кидалася на допомогу захисникам України. Її дім завжди був відкритий для бійців, а серце – наповнене любов'ю та турботою.

Вимушена евакуація не зламала її духу. Сьогодні, далеко від рідного села, вона продовжує служити своїй країні, випромінюючи світло надії в темні часи.